

Hondenuitlaatservice

Het is dinsdagmiddag, aan de andere kant van de intercom staan, weet ik inmiddels, vijf of wat buurtkinderen, klaar om de hond mee uit te nemen. Het vroegere heitje voor een karweitje heet tegenwoordig ‘hondenuitlaatservice’ en bestaat uit meisjes die dol zijn op honden.

Maar ze willen niet alleen een beetje aaien en wandelen, nee, het zijn meiden die door de wol geverfd zijn. Die allang snappen dat een reu de hele tip-pel kleine plasjes doet om zijn territorium te bewaken, dat een hond moet poepen als-ie al snuffend op de grond rondjes draait en dat je, regel nummer één op het hondenveldje, nooit met een bal moet spelen als er ook andere honden zijn (doe je dat wel: gevecht en jaloezie gegarandeerd). En die per kwartier rekenen. Het heitje, ooit goed voor vijf stuivers, is niet meer.

Enmaal beneden kijkt de kleinste van het stel – een jaar of acht, sluijk bruin haar en afgezakt haarspeldje – verheugd naar Freddie. Ook hij is enthousiast, kwispelt actief en beweegt zijn voorpoten als een schildpad op het droge. Intussen weet ik dat ik hem met een gerust hart aan het groepje kan toevertrouwen. Toch denk ik er elke keer weer over na: welke regels wil ik ze meegeven? En kom vervolgens nergens op.

Het irriteert me. Ik heb me blauw betaald aan hondencursussen, beweert tegen iedereen dat een hond opvoeden ‘even zwaar en ingewikkeld is als een baby’, maar verder dan ‘Let goed

op bij het oversteken’ kom ik nooit. Ze beloven een halfuur weg te zijn. Dan kan ik mooi een deadline wegwerken.

Na twintig minuten is dat al gelukt. Tevreden geef ik de poes te eten en schenk me een glas witte wijn in. Nog eens een kwartier later is het groepje meiden nog niet terug. Ach, denk ik, ze hebben het gezellig met Fred. Maar na vijfenvertig minuten begin ik me toch lichtelijk zorgen te maken. Ik denk aan de moeder van een vriendin op de basisschool, die altijd hysterisch mijn ouders opbelde om te vragen of haar dochter misschien bij mij speelde als ze vijf minuten na de bel ‘nog steeds’ niet thuis was, en tik verder. Lekker voorwerken dan maar.

Vijftig minuten, ik kijk naar mijn telefoon. Totaal nutteloos, want ik heb helemaal geen telefoonnummers van deze meiden. Als ze Freddie hebben *gedognapt*, hoe kom ik dan ooit achter hun adres? Of misschien hebben ze mijn enige tip niet goed opgevolgd en is Freddie samen met de verlegene van het stel onder de vuilniswagen beland? Ik probeer het beeld ver weg te duwen, maar hoe harder ik dat doe, hoe sterker bruine poten van onder een wiel opdoemen in mijn gedachten.

Eindelijk gaat de buzzer, ik race naar beneden. ‘Sorry dat we te laat zijn. Freddie was zo leuk aan het spelen, hij wilde niet weg van het veldje!’ zegt het opeens mondige meisje. ‘O joh’, zeg ik, ‘is het al zo laat? Ik had het niet in de gaten.’ Nonchalant haal ik twee euro uit mijn broekzak.

Maud Beucker Andreae

→ Maud Beucker Andreae is journalist, woont in Amsterdam en heeft sinds de pandemie een nieuwe huisgenoot: dwergpoedel Fred (1). Poes Pom (3) woont al langer bij haar. Ze heeft een latrelatie. persoonlijk@fd.nl

Ach, denk ik, ze hebben het gezellig met Fred. Maar na een tijdje begin ik me toch lichtelijk zorgen te maken